

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoienita

Duminică Înfricoșătoarei judecăți

Icoana „Înfricoșatei judecăți”

Înfricoșata Judecată sau Judecata de Apoi reprezintă Judecata finală a lui Dumnezeu, ce se va săvârși la sfârșitul lumii, așa cum este descrisă în Apocalipsa scrisă de Sfântul Ioan Teologul.

Icoana Înfricoșatei Judecăți este una dintre cele mai ample și mai bine conturate scene din întreg ansamblul de fresce al unei biserici sau mănăstiri. Fiecare icoană a Judecății de Apoi este unică datorită naturii extrem de complexe a compoziției, cu toate că urmează același model (Cartea Apocalipsei). Simbolul sfârșitului lumii este reprezentat întotdeauna pe cer, în partea stângă, sub forma unui sul ce este derulat de îngerii.

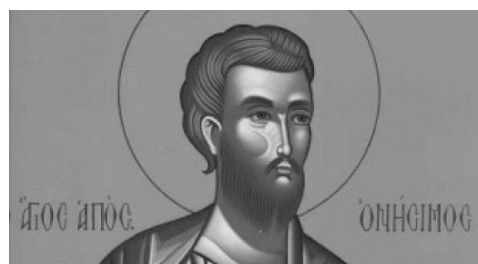
În partea de sus, central, este reprezentat Domnul Savaot, având de-a dreapta „Ierusalimul cel ceresc” cu fericirea celor drepți, iar de-a stânga îngerii Luminii îi aruncă jos din cer pe îngerii întunericii (demonii). Mântuitorul Iisus Hristos este zugrăvit șezând pe tron deasupra tuturor, înconjurat de un nimb de raie, având de-a stânga Sa pe Fecioara Maria și în dreapta pe Sfântul Ioan Botezătorul, mijloci-torii pentru omenire în ziua Judecății. La picioarele lor, sunt zugrăviți stând în genuchi Adam și Eva, primii oameni de pe pământ (strămoșii noștri). Pe ambele părți, stau Sfinții Apostoli (câte șase pe fiecare parte) ținând în mâini cărți deschise. În spatele apostolilor stau îngerii - gardienii cerești.

În centrul icoanei este reprezentată Hetimasia, adică tronul pregătit pentru Judecată.

În jurul Tronului Hetimasier se află un grup de oameni care se adresează Judecătorului cu cuvintele: „Când te-am văzut noi flămând...” (Matei 25, 44). Printre acești păcătoși întâlnim inscripții explicative ale neamului din care fac parte: ruși, greci, etiopieni etc. De sub tron iese o mână ce ține în ea mai mulți prunci ce simbolizează „sufletele neprihănite ce se află în mâna lui Dumnezeu”. De un deget al mâinii atârna o balanță cu care se măsoară faptele oamenilor. În jurul acestei balanțe îngerii duc o adevărată luptă cu demonii pentru sufletul o-mului ce este prezent acolo sub forma unui bărbat tânăr gol.

Iadul este zugrăvit sub forma unui foc (focul iadului) în care plutește satana călare pe o fiară. Din ghearele de foc ale fiarei și până la picioarele lui Adam urcă un șarpe lung zbătându-se, ce simbolizează păcatul. În unele icoane, șarpele apare stilizat sub forma unui râu de foc. În partea de jos a icoanei apare zugrăvit „Sânul lui Avraam”. Aici sufletele celor drepți se bucură printre pomii paradisiului. La porțile Raiului dreptii sunt primiți de Sfântul Apostol Petru ce ține în mână Cheile Împărăției. În partea opusă, în antiteză cu Raiul se află focul iadului și pedepsele pe care le suferă necredincioșii: „întunericul cel mai dinafară”, „viermele cel neadormit”, „rășina” (smoala). Centrat este zugrăvit, legat de un stâlp, un adulter milostiv care, pentru desfrânare este lipsit de Împărăția Cerurilor.

Mihai Alex Olteanu | doxologia.ro

Sfântul Apostol Onisim († 109) a fost sluga romanului Filimon din orașul Colosse, Asia Mică. Filimon era prieten cu Sf. Apostol Pavel, a devenit ulterior unul din cei 70 de apostoli, iar casa lui era folosită ca Biserică. Sfântul Onisim a dispărut de la Filimon cu câteva lucruri și ajunge la Roma unde îl întâlnește pe Sfântul Apostol Pavel. Aici, se pocăiește, primește Sfântul Botez și devine ucenicul Sfântului Apostol Pavel, doar cu învoirea lui Filimon care îl iartă. Sfântul Onisim a fost hirotonit episcop de către Sfântul Apostol Pavel. După sfârșitul acestuia prin sabie în timpul împăratului Nero îl aflăm pe Sfântul Onisim predicând în Spania, Portugalia, Patras și apoi păstorind după Sfântul Ioan Evanghelistul ca episcop în Efes. În anul 109, în vremea împăratului Traian (98-117), bătrânul episcop Onisim a fost prins spre a fi judecat pentru credința în Iisus Hristos și dus la Roma înaintea eparhului Tertul. În pofida chinurilor la care a fost supus, Sfântul Onisim nu a renunțat la credința în Hristos și a fost ucis în același an din porunca lui Tertul.

Contribuția anuală a credincioșilor *benevolă și necesară* (II)

Pr. George CHIRIȚA

Șădar, sistemul actual ce prevede o contribuție necesară, fixă, dar benevolă, pe lângă care se aduc de credincioși multiple și felurite alte daruri, este pe deplin normal și justificat. Nici un ortodox nu poate ignora, după cuvântul Sf. Pavel, îndemnul conștiinței de a plăti contribuția și de a fi cât mai darnic cu lăcașul de cult, slujitorii și rugătorii acestuia, dacă nu vrea să se trezească la un moment dat că rugăciunile nu-i sunt ascultate și strădaniile sale duhovnicești se împotmolesc înainte de a atinge iluminarea, nepățimirea, sau alte stări duhovnicești mai înalte.

Ar mai fi multe de spus, mai ales dacă am intra pe terenul spuselor Sfinților Părinți în privința acestui subiect, dar socotesc suficientă această expunere sintetică pentru a arăta cât de tradițională și biblică este actuala concepție și practică a Bisericii în privința a ceea ce credincioșii oferă pentru casa Domnului.

Câteva consecințe de ordin practic

Prevederea din Statutul Bisericii Ortodoxe Române care consideră **contribuția benevolă, dar necesară**, se justifică pe deplin. Nu trebuie să ne lăsăm antrenați de alte modele doar pentru că ele par funcțional mai bune. Dragostea nu e bine a se suplini prin dreptate, ea toate le rabdă și le nădăjduiește, fără să cadă vreedată. **Benevol nu înseamnă nici opțional, nici facultativ**, nici măcar nu face parte, ca noțiune, din sfera ultimelor două. Se pune accentul pe dispoziția sufletească, nu pe prevederea/obligația juridică.

Niciun preot nu poate condiționa oficierea unei slujbe de plata contribuției, chiar dacă este evident că lipsa acestor bani a dus la mai mici sau mai mari dereglări în segmentul financiar al parohiei sale. **Nu putem anula Contribuția pe principiul că dacă tot e benevolă, nu o mai plătește nimeni.** Nu putem face exces de zel și să o anulăm ca să rămână doar ceea ce se aduce ca dar la biserică. Dragostea trebuie să rămână într-o adevăr, nu dulceagă sau haotică. Prin Contribuție, se conștientizează credincioșii care este minimul necesar din partea fiecărei familii pentru ca Parohia să subziste. Ea se calculează ca și cum toate familiile ar plăti-o, chiar dacă în realitate nu este așa. Peste an, dragostea prisositoare a celor puțini acoperă negrija multora.

Chiar dacă rămâne vulnerabil și la mila credincioșilor, preotul își va continua misiunea și slujirea, conștient că judecata nu a fost dată lui, nici mijloacele punitive și de constrângere. Încă de la început, înaintea lui vor sta cuvintele Sf. Pavel care se arată conștient că se fac tuturor toate ca să dobândească măcar pe unii, că iubește mult așteptându-se a fi iubit puțin, că suferă durerile facerii până se șlefuește chipul lui Dumnezeu în credincios. Preot care să nu fie pe Cruce, după cum spunea și Părintele Arsenie Boca, nu există. Are voie să se amărăscă, să sufere, să se

tulbure, și acestea cu măsură, poate să mai atragă atenția asupra nefirescului situației în care se află, dar atât.

Contribuțiile obligatorii, hotărâte cu titlu extraordinar de Adunarea Parohială, pot întâmpina opoziția acelor "credincioși" care nu înțeleg că Biserica are disciplina ei și care sunt poate prea fuduli să ceară aprobarea preotului să nu o plătească, ba chiar pot face scandal public, apelând la presa, în rândurile căreia se găsesc întotdeauna jurnaliști "binevoitori" la adresa Bisericii. În funcție de sprijinul pe care îl are preotul în parohie, poate merge mai departe cu colectarea ei sau poate abandona proiectul. Oricum, obligatoriul nu înseamnă că se exclude benevolul, așa că vorbim doar de un cuvânt mai tare care indică gravitatea situației. Ceea ce trebuie să aibă preotul grijă este ca această contribuție să nu fie doar împărțirea sumei necesare la numărul de familii din parohie, ci să țină seama și de posibilitățile financiare ale credincioșilor, împărțind eventual contribuția în rate care să se încaseze lunar, sau chiar la două și trei luni. Deasemenea, contribuția extraordinară să fie generată de o situație extraordinară, gen incendiu, acoperiș spart, ș.a. (la țară, într-o parohie mare parte de pensionari, nu sunt probleme dacă în jumătate de an se adună 2-300 de lei de la câteva sute de familii – trei respectiv cinci sute, am în vedere două cazuri concrete – dar la oraș, într-un cartier misionar, atipic și profetic ca al meu, 100 de lei de familie pentru un gard care să ferească biserica de batjocura din jur a părut mult și dacă unii au vociferat în cuget sau prin vecini, s-a găsit unul care să dea peste singurul jurnalist din oraș certat cu Biserica și care în ignoranța lui a făcut uz de toate prejudecățile posibile la adresa Bisericii și preoților – cum ar fi aceea că preoții sunt toți niște oameni care își merită apelativul de blânzi și înțelepți doar dacă sunt niște inofensivi papă-lapte – și am abandonat proiectul, iar gardul se face acum, după 2 ani, mai săracuț, dar se face).

Dacă o parohie misionară de oraș abia rezistă prin contribuția benevolă și prin prinoasele a 2% din enoriași, este un centru local de permanență, asigură minimul și chiar mai mult decât minimul necesar, dar nu i se poate cere mai mult, ea se luptă să supraviețuiască.

O parohie modestă de oraș abia acoperă întreținerea preotului și a cântărețului, stimularea minimală a paracelisierului și efectuarea de ocazionale acte de filantropie. La oraș, parohiile mai mari subzistă prin contribuția și prinoasele a 10-15% din enoriași. Aceasta înseamnă că se pot întreține decent doi preoți, doi cântăreți, 1-2 oameni de serviciu și stimula câțiva ajutători ocazionali. Se poate întreține biserica, efectua reparațiile curente, mici investiții pe termen scurt sau mari investiții pe termen lung și foarte lung, se pot efectua mici, dar constante acte de caritate de care să beneficieze în mod regulat 5-10 familii și

ocazional mai multe, plăti debitele către instituțiile ierarhic superioare, abonamentele minime la publicațiile de profil locale și naționale și atât. Și aici, dacă se înregistrează niște venituri, sunt multe cheltuieli. Nu toți din cei 10-15% plătesc contribuția, tot prinoasele (bănești și materiale) salvează situația. Personal, explic astfel de ce și parohiile mai mari, aparent lipsite de griji materiale, nu-și pot permite să ajute prea mult pe cele mai mici.

La țară, parohiile beneficiază de implicarea a între 10 și 60% dintre enoriași, care plătesc în procent destul de mare contribuția și oferă prinoase bisericii, dar sunt în majoritate pensionari cu venituri mici, nu se pot face prea multe. Sub 100 de familii, chiar și cu un cimitir în jurul lăcașului de cult, preotul abia se poate întreține și purta de grijă de menținerea (nu neapărat întreținerea) bisericii, nu poate angaja un cântăreț și nu poate ajuta material enoriașii decât ocazional, la marile sărbători și pomeniri de obște ale adormiților. Va trece prin situații penibile și fără o activitate conexă ori sprijinul familiei va avea multe de îndurat. La parohiile mai măricele, situația seamănă cu a celor modeste de oraș, poate cu excepția unei atmosfere mai tradiționale și liniștite. Sunt și câteva parohii, în satele mai mari și în care populația activă este mai numeroasă, în care situația este mai bună pentru preot, cântăreț și paracelisier, se poate întreține și înfrumuseța biserica, efectua mai numeroase acte de filantropie, dezvolta și un program catehetic cu tinerii, copiii enoriașilor, organiza un pelerinaj, o tabără, dar nimic foarte spectaculos.

Nu trebuie să ne mirăm, în atare condiții, că nu prea se pot ridica așezăminte social-filantropice, medicale, educaționale prea ușor și prea des, în ciuda retoricii frustrate și plină de prejudecăți a unor personaje publice, din contră, trebuie admirat ceea ce s-a făcut și se face, mai ales că fiecare episcopie face publice anual datele activității sale spirituale, culturale, educaționale, medicale și filantropice. Ne mirăm câți oameni bine pregătiți slujesc în atare condiții Biserica, în fiecare sat și cartier, cum se folosește fiecare perioadă de înflorire economică pentru a se restaura, înnoi și dezvolta infrastructura bisericească. Nu am închis vreun spital sau azil, n-am redus numărul de meniuri la cantine, nu am concediat pe nimeni. Se fac multe, deși fondurile pentru astfel de activități, strânse nebenevol de instituțiile publice, nu dovedesc o atare prolificitate, și de la ele am așteptat, spitale, azile, școli, centre sociale, de zi și de noapte, și multe altele, și li se reproșează mult mai puțin vehement aceasta. În ceea ce privește cultele neoprotestante, eficiența lor este mai mare, deși nici pe departe la nivelul anilor '90 și 2000, deoarece au un sistem mai strict de colectare a contribuțiilor (cineva plătește până și pliantele distribuite gratis pe stradă, să știți) și în cadrul lor, banii circulă mult mai eficient din zonele mai bogate în cele mai sărace, unde moneda își arată valoarea. ■